

Anem fent via

Ja [advertíem l'endemà de les eleccions](#) que ni el govern ni la premsa espanyola (ni tampoc el socialisme de casa nostra, que segueix entestat en seguir vivint d'esquena a la societat catalana) no havien sabut —o, millor dit, volgut— fer una lectura correcta del resultat de les urnes: en comptes de constatar que el sobiranisme n'havia sortit reforçar, pretengueren que havia fracassat. La crisi ho ha demostrat, ni de nombres, no en saben.

Tanmateix, el temps ha posat les coses —i les formacions polítiques (Navarro i Herrera, teniu consciència del moment històric excepcional que està vivint Catalunya?)— al seu lloc: malgrat les seves diferències aparentment irreconciliables, CiU i ERC han sabut mostrar-se a l'alçada de les circumstàncies i han signat un acord que no tan sols fixa data per a un referèndum cada vegada més ineludible —molt agraïts, Wert i companyia, per la vostra insubstituïble col·laboració!— sinó que garanteix l'estabilitat del Govern.

Exactament el contrari del que desitjaven —somniaven, més aviat— les forces espanyolistes, tant les exteriors com les de casa nostra. Ho posa de manifest palesament tant la reacció del PP com la del PSC —que encara no sap si juga a casa o en camp contrari (i, per tant, segueix apostant amb obstinació en esdevenir més i més residual)—, en comprovar que el seu comú i oportunista discurs de la por (que ha estat l'únic que ha posat en risc una cohesió social que mai ha perillat, al Principat: qui juga amb foc, acaba cremant-se!) no tan sols no els ha produït els vergonyosos efectes que esperaven, sinó que se'ls ha girat en contra.

El PP a Catalunya —dir el PP català és encara més fal·laç que referir-se al PSC sense afegir-hi el PSOE al darrera...—, ha passat d'ésser el soci intermitent del Govern a quedar arraconat. Mentre no siguin capaços de plantar cara als Wert de torn i a la seva voluntat espanyolitzadora, continuaran on són —en el més favorable (per a ells) dels casos. Pel que fa al PSC-PSOE, en un tres i no res, ha passat d'ésser una seriosa alternativa a CiU i la principal força d'esquerres a contemplar, incrèdul, com Esquerra el substitueix en tots dos àmbits.

Fins que no compregui que tan sols hi ha una “aventura incerta sense futur”, la quimera federalista dins d'un estat unionista i sord a qualsevol que li parli “*en llengua* —i mentalitat— *no castellana*”, seguirà la seva cada dia més solitària travessia del desert. Mentre, nosaltres anirem avançant pel nostre únic camí possible: via fora!

dimecres, 19 de desembre del mmxii

© Xavier Serrahima 2012
www.racodelaparaula.cat

Aquesta obra de [Xavier Serrahima](#) està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 3.0 No adaptada de Creative Commons](#)